

И прѣсна риба да ловимъ,
Па да я, Златйо, занесемъ
На лъженскитъ панаиръ,
Да ѣдемъ, Златйо, да пиемъ,
Момите да погледаме,
Съ момците да са бориме.«
Златйо Дамяну думаше:
»Дамяне, мой побратиме!
Доста сме сѣборъ гледале,
Доста сме моми любиле, —
Безъ назе сѣборъ не е билъ,
Безъ назе свадба не става,
Се ходимъ вино да пиемъ
И борба да са бориме! . .
Дамяне, мой побратиме!
Мене ма вика султантъ,
Султантъ пандаклийскитъ
Неговъ пехлеванъ да бѣда.«
Дамянъ на Злати думаше:
»Златйо ле, мой побратиме!
Това е добро за тебе, —
Добри щещъ коне да яшишь,
Добри щещъ пушки да носишь!
Златйо Дамяну думаше:
»Дамяне, мой побратиме!
Бздиль сѣмъ добри хатове,
Носиль сѣмъ пушки хубави, —
Насити ми са сѣрцето.
Ехъ гиди Стара-Планина!
Дорде е Стара-планина,
На турчинъ не са покланямъ:
Сега сѣмъ, брайно, намислилъ
Да сбера млади юнаци,
Па на планина да ида,
Читашки глави да сѣка.«
Па сѣбра Златйо дружина